

MOŽE BITI SAMO JEDAN

Zakazivanje vanrednih stranačkih izbora u najvećoj srpskoj opozicionoj Demokratskoj stranci (DS) za 10. novembar dobra je vest za članove i birače ove partije. Činjenica da će se pitanje ko će biti lider stranke u budućnosti rešiti na izborima znači da će stranka verovatno opstati kao celovita, što je želja većine članova i birača DS.

Do skoro vladajuća Demokratska stranka održala je sednicu Glavnog odbora, prvu, od kako je posle opštih majskih izbora, formirana nova Vlada Republike Srbije u kojoj nema demokrata (popularno ime za DS). Okolnosti u kojima je održana ova sednica bile su dramatične za DS, jer je proteklih meseci stranka doživela težak pad sa vlasti. Ne tako davno, početkom maja, DS je bila apsolutni vladar Srbije. Držala je većinu poluga vlasti od predsednika Republike, premijera i najvećeg broja ministara u Vladi, vlast u Beogradu i bogatoj i razvijenoj severnoj srpskoj pokrajini Vojvodina kao i svim većim gradovima Srbije, u preko stotinu opština, većinu direktora javnih preduzeća, imala je svoje ljude na čelu bezbedonosnih službi, tužilaštva i policije i skoro potpunu kontrolu nad medijima. Za samo nekoliko meseci, sve se to srušilo kao kula od karata a DS danas ima sigurnu vlast samo u Vojvodini i jedva desetak srpskih gradova dok u Beogradu i nekim drugim većim gradovima opstaje na vlasti zahvaljujući koalicijama sa strankama koje danas čine Vladu. Mediji su puni napisa o aferama iz vremena vlasti demokrata, bivše ministre tužilaštvo poziva na saslušanje a hiljade funkcionera DS ostaje bez posla u javnim službama i organima vlasti. Takva situacija bi uzdrmala svaku stranku na svetu tako da potresi u DS nisu nikakvo iznenađenje. Međutim, kada se stranke nađu u takvim problemima po načinu na koji izlaze iz njih vidi se da li su velike ili ne, odnosno da li je zaslužuju da prežive. Zato je ova kriza ozbiljan test za Demokratsku stranku.

Demokratska stranka je svakako velika i istorijska stranka koja je bitno uticala na političku istoriju Srbije. Nastala još na početku XX veka i igrala je veoma značajnu ulogu u političkom životu kako Kraljevine Srbije do završetka Prvog svetskog rata, tako i Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca (zajednička država ovih naroda koja je trajala od 1919 -1941. godine). Posle Drugog svetskog rata u vreme dok je postojala komunistička Jugoslavija (zajednička država koju su činile Srbija, Hrvatska, Slovenija, Bosna i Hercegovina, Makedonija i Crna Gora koja je postojala od 1945 – 1991. godine) ova stranka je bila zabranjena. Demokrate su se na javnoj sceni pojavile posle 44 godine u decembru 1989. godine kada je grupa od 13 intelektualaca objavila da obnavlja rad Demokratske stranke čime je praktično označen kraj jednopartijskog sistema u Srbiji. Demokratska stranka je odmah postala stranka koja je okupila intelektualnu elitu zemlje i čije uporište su bili gradovi. Za 22 godine koliko je prošlo od obnove njenog rada bila je stranka koja je menjala sebe ali i Srbiju, koja je imala svetle i teške trenutke, stranka koja je skoro tri godine provela van parlamenta zbog bojkota izbora 1997. godine ali koja je osam godina skoro samostalno vodila zemlju u vladama u kojima je imala većinu (2000 – 2003 i 2007 – 2012).

DS je stranka koja je imala predsednika Republike osam godina (2004 – 2012), stranka koja vlada glavnim gradom Srbije Beogradom i najbogatijim delom Srbije autonomnom pokrajinom Vojvodina bez prestanka poslednjih 12 godina i koja je predvodila demokratsku opoziciju Srbije 2000. godine u rušenju vlasti tadašnjeg predsednika Srbije Slobodana Miloševića. Demokrate su bile nosioci ideje demokratskih promena, ekonomskih i političkih reformi i evropskih integracija. DS nije menjala samo Srbiju već i sebe jer je to jedina stranka koja je tokom poslednje dve decenije imala tri različita predsednika. Slavna prošlost naravno nije garancija da će stranka donositi pravilne odluke u budućnosti ali je činjenica da su demokrate tokom poslednje dve decenije znale da menjaju sebe i da pronađu rešenja iz veoma teških situacija. Da li će tako biti i ovaj put kada se stranka suočava sa možda najvećom krizom od osnivanja pokazaće naredna dva meseca.

Posle sednice Glavnog odbora DS jasno je će demokrate na stranačkoj skupštini koja će se održati 10. novembra odlučivati između dva kandidata – sadašnjeg predsednika **Borisa Tadića** i sadašnjeg zamenika predsednika DS i gradonačelnika Beograda **Dragana Đilasa** koga podržava **Bojan Pajtić**, lider vojvođanskih demokrata i predsednik vlade autonomne pokrajine Vojvodina. Glasanja na Predsedništvu i Glavnom odboru na kojima je Tadića ostajao u manjini potvrđuju da dvojac Đilas – Pajtić ima prednost u stranačkim organima u budućem nadmetanju za predsednika stranke. Da li to znači da će skupština DS-a biti samo formalnost i da će demokrate i četvrti put promeniti predsednika? Da bi smo dali odgovor na to pitanje moramo da objasnimo strategiju jedne i druge strane a ona se može predvideti posle sednice Glavnog odbora DS.

Tadić u predstojećoj borbi nema mnogo izbora. Njegov zahtev da za predsednika stranke glasaju svi članovi stranke nije postavljen zato što on veruje u takav način izbora već zato što veruje da na takvim izborima ima više šansi da ostane predsednik stranke. U čemu je razlika između neposrednog i delegatskog načina izbora predsednika? DS trenutno ima oko 190 hiljada članova od čega se procenjuje da oko 90 hiljada plaća članarinu. U aktivnom stranačkom životu učestvuje 5 - 7 hiljada članova koji su funkcioneri stranke, odnosno neka vrsta stranačke oligarhije. To su funkcioneri od opštinskog do republičkog nivoa vlasti, odbornici i poslanici, direktori, članovi upravnih i nadzornih odbora javnih preduzeća i zaposleni u državnoj i lokalnoj administraciji kao i javnim preduzećima. Oni čine stranačke organe i među njima se biraju delegati na delegatskoj skupštini. Tadić veoma dobro zna da ta stranačka oligarhija živi od vlasti i samim tim uvek podržava onog lidera koji stranku može da dovede na vlast ili da je održi na njoj. U ovom trenutku u stranci vlada uverenje da na vlast može da je vrati Dragan Đilas. Upravo zato podrška koju Đilas dobija raste svaki dan. Tadić zna da na delegatskoj skupštini, ako se nešto dramatično ne promeni, gotovo da nema šansi. Uostalom stranačka oligarhija je u decembru 2003. godine dovela njega na čelo stranke pošto je procenila da tadašnji v.d. predsednika i premijer Srbije Zoran Živković ne može stranku da održi na vlasti. Porastu Đilasove podrške, svesno ili nesvesno, doprinosi sam Tadić koji tvrdi da «Đilas ima dogovor sa **Aleksandrom Vučićem** (v.d. predsednika vladajuće Srpske napredne stranke - SNS i potpredsednikom Vlade Srbije) da se veoma brzo napravi koalicija SNS – DS». To je upravo ono što stranačka oligarhija želi da čuje – da će ih neko vratiti na vlast. Pošto nema ponudu za stranačke funkcionere, Tadić se obraća članstvu DS jer veruje da će oni imati više razumevanja za njegovu fatalističku politiku pošto nemaju nikakav interes. Zato, kada u uvodnom govoru na Glavnom odboru DS Tadić poruči da će funkcionerima stranke biti «jao si ga vama» ako bude ponovo izabran on u stvari šalje poruku članovima da će biti njihov «bič Božji» protiv funkcionera koje inače ne vole.

Problem sa ovom porukom je što je za nju kasno i što je ona skoro neostvariva. Prvo, Tadić je imao prilike tokom osam godina neprikosnovene vlasti u DS da uključi članove u izbor predsednika i potpredsednika stranke ali to nije učinio. Članova se setio sada kada je izgubio podršku u stranačkoj organizaciji. Drugo, organizovati izbore na kojima treba da glasa skoro 200 hiljada ljudi u uslovima oštre polarizacije na dva dela je skoro nemoguće i to Tadić zna. Zato je njegova inicijativa bila osuđena na propast a stiče se utisak da je bila usmerena na dobijanje na vremenu.

Osim što želi da dobije na vremenu, iz izlaganja na Glavnom odboru DS može se naslutiti kakva će biti Tadićeva kampanja. On će Đilasa optuživati da želi da stranku preda tajkunima (pogrdan izraz na Balkanu za bogate ljude koji su se obogatili tokom tranzicije društva iz socijalizma u kapitalizam), kao i da ima dogovor sa vladajućom Srpskom naprednom strankom o koaliciji posle preuzimanja vlasti u DS. U napadima na Đilasa, Tadić će tvrditi da njegov zamenik ima dogovor sa liderom Ujedinjenih regiona Srbije i ministrom finansija u Vladi Mlađanom Dinkićem. Tadić računa da je Dinkić veoma nepopularan u DS te da svako povezivanje Đilasa sa njim nanosi u štetu njegovom zameniku.

Pored toga, Tadić je već više puta kako javno, tako i na sednicama stranačkih organa govorio da smatra da Đilas i Pajtić «nisu u stanju da strateški razmišljaju o budućnosti stranke». Zato će poenta kampanje sadašnjeg predsednika DS-a biti da se on kandiduje ne zbog sebe već da bi spasao stranku od uništenja pošto je uzimaju «neodgovorni» ljudi. Ova kampanja neodoljivo podseća na kampanju tadašnjeg predsednika a sada predsednika Političkog saveta DS **Dragoljuba Mićunovića** u jesen 1993. godine kada se borio za mesto prvog čoveka stranke sa **Zoranom Đinđićem**. Tada je Đinđić kao predsednik Izvršnog odbora stranke zatražio od Mićunovića da se povuče sa mesta predsednika stranke tvrdeći da je stranci potrebna nova energija, drugačiji način razmišljanja i rada i efikasnije rukovođenje. Svoje namere objasnio je članovima u pismu «zašto želim da budem predsednik DS». Mićunović je sa svojim pristalicama kupovao vreme koristeći sve proceduralne mogućnosti a tvrdio je da Đinđić ima dogovor sa Slobodanom Miloševićem (tadašnji predsednik Srbije i lider tada vladajuće Socijalističke partije Srbije – SPS) kao i da stranku želi da preda tajkunima. U borbi koja je trajala skoro četiri meseca jedan od saveznika Mićunovića je bio tadašnji sekretar Glavnog odbora DS Boris Tadić. Posle četiri meseca iscrpljujuće borbe Mićunović je podneo ostavku i napustio Demokratsku stranku. Ostavku je podneo i Boris Tadić ali je ostao član stranke da bi se posle nekoliko godine vratio na mesto poslanika u Narodnoj skupštini Republike Srbije. Danas, 19 godina kasnije, Tadić koristi sličnu taktiku kupovine vremena kao tada Mićunović. Kako drugačije objasniti Tadićevu odluku da izbornu skupštinu zakaže za 10. novembar (na koju ima prava prema Statutu DS) i pored toga što mu većina članova Glavnog odbora, Predsedništva i veliki broj opštinskih odbora traži da to bude 14. oktobra? Dakle, naredna dva meseca, Tadić će sebe prikazivati kao žrtvu ne Đilasa i Pajtića već «zlih bogatih tajkuna» koji žele da unište DS i vlasti koja na taj način eliminiše iz političkog života jedinu opoziciju. Đilas i Pajtić su u toj strategiji samo pioni koji izvršavaju tuđe naloge jer prema Tadićevim rečima «ne umeju strateški i dugoročno da razmišljaju». Kao i Mićunović 1993. godine vodiće unapred izgubljenju bitku u koja njemu pobjedu ne može da donese ali može da nanese štetu stranci. Trošiće vreme i nadati se čudu koje jedino može da mu pomogne – svađi Đilasa i Pajtića. Jer ako se čudo ne desi, Tadić je bitku izgubio za predsednika stranke izgubio na sednicama Glavnog odbora i Predsedništva kada je ostao u manjini.

Đilas i Pajtić će imati drugačiju strategiju. Za njih je u ovom trenutku najvažnija podela delegata Skupštine po opštinskim odborima. Naime, prema Statutu DS kada se zakaže Skupština, stranka utvrđuje kvote na osnovu kojim se određuje koliko će koji opštinski odbor dobiti delegata na Skupštini stranke. Broj delegata za svaki opštinski odbor može da se odredi prema broju članova stranke ali i prema uspehu na izborima. Može se očekivati da će se Tadić protiviti ideji da se broj delegata određuje prema broju članova stranke jer je skoro 40 odsto članova DS iz Beograda što uz Vojvodinu čini većinu. Sadašnjem predsedniku DS ne odgovara da se za određivanje broja delegata uzme i uspeh stranke na nedavno završenim parlamentarnim izborima jer su Beograd i Vojvodina tu ostvarili najbolje rezultate. Đilas i Pajtiću odgovara da se za kriterijum uzmu i rezultati lokalnih izbora pa se zato može očekivati da će Tadić tražiti da osnova za podelu delegata budu rezultati predsedničkih izbora. Na ovom pitanju sledi novo preglasavanje između dve struje u DS u narednim nedeljama.

Tadićev problem u predstojećoj kampanji će biti činjenica da je on izgubio na izborima a Đilas i Pajtić su u svojim sredinama, u Beogradu i Vojvodini, pobedili. Ako je sudeći po sednici Glavnog odbora Tadić će tvrditi da je dobro radio svoj posao da se borio protiv organizovanog kriminala, da je završio saradnju sa Haškim tribunalom, da je radio na regionalnoj saradnji. Međutim, ti argumenti Tadiću neće doneti prednost u unutarstranačkoj borbi. I Đilas, i Pajtić mogu da kažu da su veoma dobro radili svoj posao. I da su za razliku od Tadića dobili poverenje građana. Da li je neko iz Demokratske stranke radio dobro na državnoj funkciji nije argument za stranačku kampanju jer to se podrazumeva i nije baš ni prostojno time se hvaliti. Na kraju krajeva, sud o tome kako je ko na državnoj funkciji radio svoj posao dali su građani.

Za razliku od Tadića koji će u narednom periodu biti stalno prisutan u javnosti, Đilas i Pajtiću neće odgovarati javna polemika. Može se očekivati da Tadićeva taktika budu napadi pre svega na Dragana Đilasa ali i na druge funkcionere beogradskog DS. To je učinio u prvoj javnoj izjavi posle poraza na Glavnom odboru DS. Pajtić će bar neko vreme biti pošteđen napada jer će Tadić pokušavati sve dok ima nade da dobije njegovu podršku. Kada ga Tadić bude javno napao to će značiti da više ni on ne veruje da Pajtić može da bude na njegovoj strani. Tadićev nastup na sednici Glavnog odbora je pokazao da će pre svega Đilasa ali i druge stranačke funkcionere optuživati za izdaju. Ove optužbe se uklapaju u Tadićevu strategiju u kojoj se članovima stranke ali i funkcionerima sebe predstavlja kao žrtva koju su najbliži «bolesno ambiciozni» saradnici izdali. Ova Tadićeva taktika je mač sa dve oštrice jer upravo članovi stranke kojima se obraća ne vole javne svađe i iznošenje prljavog veša stranke u javnost. Tadiću treba javnost u predstojećoj borbi ali preterano pojavljivanje u njoj može da mu nanese veliku štetu. Ako je sudeći po ponašanju na sednici Glavnog odbora, Đilas i Pajtić će se truditi da ne napadaju Tadića ni javno, ni na stranačkim organima. Upravo je tu njihova šansa. Oni imaju većinu i njihov cilj je da mirno, bez velikog talasanja dovedu stranku do izborne skupštine. Oni će pozivati Tadića da polemiku sa njima vodi u stranačkim organima. Njihov cilj je da sukob koji imaju sa Tadićem prikažu javnosti kao programski a ne kao ličan. Ukoliko uspeju u tome, šanse za pobedu su im veće.

Tadićevi izazivači u stranci, Đilas i Pajtić, uspeali su da obezbede podršku **Ružice Đinđić**, udovice predsednika Demokratske stranke i Vlade Srbije koji je ubijen u atentatu 12. marta 2003. godine, Zorana Đinđića. Đinđić je ostavio neizbrisiv trag u životu DS. Ružica koja je član Predsedništva i Glavnog odbora ima veoma veliki uticaj u stranci.

Zato je njena podrška Đilasu i Pajtiću na početku kampanje znači njihovu veliku pobjedu i Tadićev poraz. Koliko podrška porodice Đinđić znači Tadić najbolje zna jer je Ružicu uvek pozivao kada je stranci bilo teško ili kada su se vodile važne izborne kampanje.

Đilas i Pajtić će pred stranku morati da izađu sa programom stranačkih reformi kao i sa predlogom nove politike koju će stranka sprovoditi u opoziciji. Nema sumnje da će svoj program da ponudi i Tadić koji je to najavio na Glavnom odboru. Pozicija Pajtića i Đilasa će biti ipak bolja jer bez obzira na visoke položaje koje zauzimaju sada u stranci oni je nisu vodili. Tadić će ipak morati kada predloži program reformi da odgovori na pitanje zašto ih nije sprovodio poslednjih osam godina dok je neprikosnoveno vodio stranku. Odgovor na to pitanje Tadić je pokušao da da u svom govoru na Glavnom odboru DS kada je priznao da se nije dovoljno bavio strankom «jer nije imao dva života». Ipak, pitanje je da li će ovo objašnjenje članovima stranke biti dovoljno? Utisak je da su Đilas i Pajtić uverljiviji kada predlažu reforme u stranci jer je do sada nisu vodili. Zato na ovom pitanju imaju više šansi od Tadića čija objašnjenja zašto stranku ranije nije reformisao, ruku na srce, nisu nelogična ali zvuče kao naknadna pamet.

Kada su u pitanju stranačke reforme, Tadić će dvojac Pajtić – Đilas optuživati da žele da konfederalizuju stranku. Ova primedba je usmerena ka članovima DS koji žele celovitost i jedinstvo svoje političke organizacije. Međutim, malo je izgleda da će Tadić sa ovom primedbom ostvariti značajniji efekat. Činjenica je da je upravo on dok je vodio stranku omogućio njenu ne konfederalizaciju nego feudalizaciju u kojoj su delovi stranke funkcionisali za sebe, vodili različite kampanje na izborima i jedni drugima bili konkurencija. Trend decentralizacije stranke traje od 2004. godine i Tadić koji je bio u to vreme predsednik teško da može da izbegne «odgovornost» ako je on bio negativan po stranku.

U borbi koja sledi biće ne svojom voljom uvećene i stranke vladajuće koalicije Srpska napredna stranka (SNS), Socijalistička partija Srbije (SPS) i Ujedinjeni regioni Srbije (URS). Tadić će Đilasa i Pajtića optuživati da promene u stranci sprovode po diktatu ovih stranaka kao i da imaju dogovor sa nekim od njih (posebno sa SNS i Aleksandrom Vučićem) da pre ili kasnije naprave koaliciju. Upravo je to najveći Tadićev problem. Da bi mu ova strategija uspela on mora da ubedi birače da je danas u Srbiji na vlasti zli i nazadni režim koji poništava sve što su demokrate radile, vraća zemlju unazad i koji nas svađa sa svetom. Zato je Tadić odmah po formiranju Vlade počeo da govori, doduše kroz izjave bivše potpredsednice DS **Jelene Trivan**, o «crveno-crnoj» koaliciji. Ova taktika je pogrešna jer zasnovana na pogrešnim činjenicama. Sigurno je da će opoziciona stranka kao što je DS imati mnogo toga da zameri sadašnjoj vlasti ali šta god ko mislio o sadašnjoj vladi – ona nije takva kakvom Tadić želi da je predstavi. Uostalom za to je i sam kriv jer je upravo on kao predsednik DS potpisao Sporazum o istorijskom pomirenju DS i SPS kao i što je legalizovao u političkom životu Srbije SNS posle njihovog odlaska iz ultranacionalističke Srpske radikalne stranke. Bez obzira što većina članova DS ne voli Dinkića činjenica je da je Tadić bio sa njim u koaliciji. Dakle, Tadić sadašnju vlast ne može da predstavi kao vlast koju je vodio Slobodan Milošević devedesetih godina prošlog veka. Ako je tako, pa zašto DS ne bi, pre ili kasnije, bila u koaliciji sa nekom od stranaka iz sadašnje vlasti? A bolji i konkretniji odgovor na to pitanje mogu da daju Đilas i Pajtić i upravo zato imaju veću podršku u stranci. Zato im Tadića kada ih napada da imaju dogovor sa Vučićem u stvari čini uslugu.

U predstojećim previranjima koji slede u DS ne treba zanemariti ni strani faktor. Uticajne zapadne zemlje i SAD žele da DS ostane jedinstvena i neće se mešati u to ko će biti predsednik stranke. Ipak, jasno je da u ovom trenutku, zbog podrške koju imaju u stranačkoj bazi, Đilas i Pajtić ulivaju više poverenja da mogu da stabilizuju stranku i ostvare mirnu tranziciju.

Đilas i Pajtić imaju još jednu veliku prednost u odnosu na Tadića. Oni uvek mogu, zajedno ili odvojeno, da naprave nove stranke. Tadić taj kapacitet nema i ako bi to uradio posle poraza njegov pokušaj bi imao efekat sličan onome kada je 1994. godine posle poraza u stranci Dragoljub Mićunović napustio DS i osnovao Demokratski centar. Stranka je bila toliko «uspešna» da se posle nekog vremena vratila nazad u DS. Funkcioneri i članovi stranke ne vole cepanje stranke i pošto znaju da Tadić teško može da napravi novu i uspešnu stranku imaće i ovu činjenicu u vodu prilikom izjašnjavanja.

Mediji u Srbiji najavljuju prijavu dvomesečnu izbornu kampanju u Demokratskoj stranci. Ipak, to nužno ne mora da bude tako čak je realnije da se kampanja odigrava u samoj stranci. Odluka Glavnog odbora da izbori u Demokratskoj stranci održe po delegatskom principu smanjuje mogućnost upotrebe medija u stranačkoj kampanji. Da je usvojen princip neposrednog izbora tada bi kandidati morali članovima da se obraćaju preko medija. U delegatskom sistemu, na izborima u Skupštini glasaće nekoliko hiljada delegata i svaki kandidat za predsednika ima mogućnost da koristeći stranačke kanale komunicira sa svakim delegatom. Da li će se kampanja voditi kroz medije ili ne zavisi će isključivo od Borisa Tadića. Odnosno od njegove odgovornosti prema Demokratskoj stranci.

Na kraju, sve će se svesti na pridobijanje poverenja delagata, na lobiranje u okviru stranke i pripreme za skupštinu. Teško je reći koja strana ima više iskustva u unutarstranačkoj borbi koja sledi. Pred Đilasom i Pajtićem je težak zadatak da uredi međusobne odnose. Od njihovog dogovora zavisi kako bi trebalo da funkcionise stranka u budućnosti ako pobede na stranačkoj skupštini. Takođe, sve Tadićeve nade biće usmerene ka tome da se oni neće dogovoriti jer su mu šanse za pobedu ukoliko Đilas i Pajtić budu dobro funkcionisali minimalne. Pored ovog dogovora, Đilasa i Pajtića čeka dogovaranje sa regionalnim stranačkim liderima oko položaja u budućoj stranci. Ukoliko oni pobede u stranci realno je očekivati da se uspostavi novi raspored snaga ,odnosno da neki novi stranački regionalni lideri dobiju značajnije funkcije. Kako sada stvari stoje, dvojac Đilas – Pajtić je pobednička strana i svi će dolaziti kod njih i tražiti svoje mesto u novoj stranci. Njih dvojica pred sobom imaju težak zadatak da zadovolje ambicije mnogih stranačkih funkcionera. Kako to biva kada su izbori u pitanju osnovni argument funkcionera biće broj glasova koji donose. Đilas i Pajtić kao i Tadić uostalom moraće da prave bolne kompromise. Preživeće neki lokalni funkcioneri koji to ne zaslužuju jer su svojom bahatošću ili nesposobnošću doveli stranku u svojim sredinama do toga da izgubi izbore samo zato što imaju glasove na skupštini. Da se Tadić mirno povukao i omogućio mirnu tranziciju svojim naslednicima bi mogućio da samostalno izaberu svoje saradnike. Na isti način na koji je on kada je postao predsednik s obzirom da je izborna skupština bila samo formalnost doveo na najvažnije funkcije u stranci ljude kojima je verovao. Ovako, svojim naslednicima će ostaviti breme kompromisa i otežati im rad.

INTERNATIONAL COMMUNICATIONS PARTNERS

NEDELJNE ANALIZE I PROGNOZE

Nema sumnje da su naredna dva meseca ključna za budućnost Demokratske stranke. Izbori i sve što se dešava oko nje ne moraju da budu nužno loši za stranku. Oni mogu da budu šansa da stranka krene novim putem. Za to je najvažnije da akteri narednih izbora budu odgovorni prema stranci i da interes organizacije koju žele da vode stave iznad sopstvenih interesa. Ako uspe u tome, Demokratska stranka će nastaviti da igra važnu ulogu na političkoj sceni Srbije.